

Tuần Báo Vô Vi

19 tháng 6 năm 2011

Số 34

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thể giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Sự vô cùng tận của chơn lý là gì ?
- 2) Làm sao mới được thanh nhẹ ?
- 3) Người đời muốn tạo hạnh đức thì phải làm sao ?
- 4) Người đời không thích người tu là sao ?
- 5) Người tu mà còn sợ chết tại sao ?
- 6) Tu đúng pháp thì phải làm sao ?
- 7) Mỗi lần có tin bão, Bé đều cầu nguyện cho nhân gian đỡ khổ, tại sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & Vô VI. All rights reserved.

Ngày 26 tháng 11 năm 1992 1) Hỏi : Sự vô cùng tận của chơn lý là gì ? Đáp : Thừa, sự vô cùng tận của chơn lý là thiên biến vạn hóa nhưng cũng nằm trong một nguyên lý tiến hóa chung, chứ không bao giờ thay đổi, gom gọn là thức hòa đồng thẳng hoa thanh nhẹ.	Ngày 26 tháng 11 năm 1992 2) Hỏi : Làm sao mới được thanh nhẹ ? Đáp : Thừa, tâm thức thật sự buông bỏ chuyện đời sống nơi mọi sự an nhiên thanh nhẹ, ngược lại với sự ô m lo động loạn và vắng thanh nhẹ, biến thể của nó là sân si không tiến. Kệ: Tâm ôm ngoại cảnh tạo tâm phiền Ý chí không thông sống khó yên Kích động trong vòng luân chuyển kiếp Hồn nhiên biến mất tạo thêm phiền.
Ngày 27 tháng 11 năm 1992 3) Hỏi : Người đời muốn tạo hạnh đức thì phải làm sao ? Đáp : Thừa người đời muốn tạo hạnh đức tốt thì phải làm phước hướng thiện, không xem trọng tiền bạc, làm phước sẽ được phước bồi. Ngược lại mưu tâm lường gạt, thì càng ngày càng khổ thêm. Bên ngoài thấy vững nhưng lúc nào trong tâm cũng yếu đuối và hèn mạt, tâm linh không bao giờ tiến bước. Kệ: Khổ hành tâm xác chẳng ai hay Lường gạt mưu sâu luyện tiếc say Chối bỏ chơn tâm toan tự gạt Không đời không đạo khó phân bày.	Ngày 28 tháng 11 năm 1992 4) Hỏi : Người đời không thích người tu là sao ? Đáp : Thừa, người đời không thích người tu là vì họ sợ mất cơ hội thỏa mãn sự ăn uống và tình dục. Ngược lại người tu lại tội nghiệp cho người đời là có lãnh vực thanh tịnh mà không chịu hưởng. Hậu quả của người đời sẽ thảm bại, như bệnh hoạn đau buồn trước giờ phút lâm chung. Kệ: Không tu chỉ có nuôi khủng tánh Sợ khổ mưu tâm lại giết giành Khổ cực suốt đời không dứt nghiệp Ai thương ai ghét việc không thành.
Ngày 29 tháng 11 năm 1992 5) Hỏi : Người tu mà còn sợ chết tại sao ? Đáp : Thừa, ở đời này không phải tu là được hết, tu đúng pháp hay không đúng pháp đó thôi.	Ngày 29 tháng 11 năm 1992 6) Hỏi : Tu đúng pháp thì phải làm sao ? Đáp : Thừa, tu đúng pháp thì phải thực hành rõ rệt, ý thức được sự sống chết là luật tiến hóa của phần hồn đương nhiên phải có. Tu là để cho có cơ hội tự giải nghiệp tâm, còn việc chết sống sẽ không tương can, sống trong tự nhiên và hồn nhiên, hằng sống trong đạo pháp, hạnh đức tràn đầy chẳng có lo âu. Kệ: Thực thi đúng pháp chẳng lo sầu Giải chấp phá mê pháp nhiệm màu Tiến hóa không ngừng quy chánh pháp Khổ hành tâm xác chẳng còn đau.

Ngày 30 tháng 11 năm 1992

7) Hỏi : *Mỗi lần có tin bão, Bé đều cầu nguyện cho nhân gian đỡ khổ, tại sao ?*

Đáp : Thưa, mỗi lần có bão Bé đều thành tâm cầu nguyện chư Phật gia hộ điển lành cho nhơn gian tự thức bớt khổ. Điển lành của chư Phật chư Tiên mới có cơ hội ban chiếu cho nhơn gian. Người chơn tu thoát phàm, hồn vía giao cảm điển giới mới cảm thức điều mà tu, hầu tận độ cho nhơn gian cùng tu chuyển qua ngươn mới, không khí thanh nhẹ hơn.

Kệ:

Tinh tấn thẳng hoa chuyển thức Trời
Cộng đồng chư Phật khắp nơi nơi
Ban ơn không ngớt từ bi độ
Sáng trí chơn tu tiến hợp thời.

Bính Thìn Mậu Ngọ (tiếp theo)

...

Thầy: ... (nghe không rõ) là mọi người đều có nhiệm vụ hết, sắp đặt có bài bản cho mọi người, nhưng mà bị mê không hiểu, hiểu có một góc nào một trăm phần một thôi, rồi tự đắc bao nhiêu đó. Chớ còn hiểu hết toàn diện không có hiểu nổi, toàn diện đâu có sắp đặt, có an bài. Cho nên, những kế hoạch chúng ta nghĩ này, nghĩ kia, nghĩ nọ, không thành là tại sao? Tôi chu đáo tới mức đó không thành mà bây giờ lộ ra hết. Tại sao? À! Cái chuyện an bài của Trời là khác, mà cái chuyện sắp đặt của người là khác, Thiên định mới hành sự, mà nhơn định là bất thành, người ta đâu có tin, thấy không? Thiên định là thành, nhơn định không thành, người ta đâu có tin.

Nhiều người không hiểu toàn diện của mình đâu, hiểu được toàn diện của mình, mình phải biết rằng thương Ngọc Hoàng nhiều. Chính Ngài là đấng tạo hóa đã sắp đặt cho muôn loài trong xây dựng tiến hóa, không làm cho con người thoái bộ đâu, không cảnh này cũng tiến, không cảnh kia cũng tiến, không bị sự giầy xéo này, bị sự giầy xéo khác, rồi cũng tiến, rồi lần lần trở về thực chất và hiểu mình hơn. Những người đau khổ nhiều chừng nào họ hiểu họ hơn. Họ mới quy y, họ chịu đi tu. Nhiều người bảy tám chục tuổi nhưng phần trí họ kém lắm, cũng như đứa con nít ba tuổi cũng có vậy. Cả trăm tuổi mà như thằng con nít mười tuổi cũng có vậy, phần trí nó mở thấp, chớ không phải xác phàm đó là lớn đâu, chỉ thấy cái hồn của nó phần trí không mở. Cho nên, nó bị nhồi quả nhồi nhiều lắm, nó nhồi tới điên loạn, rồi chết đi mới trở lộn lại nữa cho nhồi nữa, nhồi chừng nào cho nó nhẹ chừng nấy, rồi nó mới tới con người có trí trưởng thành. Những cái đó mình không trách được, cho nên phải có chiến tranh để nhồi nó. Cái phần hạ trí thì bị nhồi dữ lắm, hung hăng nhiều chừng nào thì bị nhồi nhiều chừng nấy.

Cho nên, cái chu trình tiến hóa của mỗi chúng ta đây, không phải mấy chục năm nay đâu, có người cả ngàn năm chưa xong mẹ gì hết cũng còn học hoài chưa tiến, tiến không nổi. Cho nên, mình hiểu rõ mình là học viên của càn khôn vũ trụ thì không còn sự lo âu nữa, chỉ lo học thôi, lo học để sáng suốt thì mình không có vọng động. Mà mình cái gì mình

muru mô suy nghĩ trong này là nó trở nên vọng động. Mà mình tùy cơ ứng biến cái gì học theo cái nấy trật tự của Trời đất sắp đặt, tới là học, tới là làm, tới là học, tới là làm, chấp nhận đệ tiến, sung sướng lắm và con người trẻ mãi mãi, không có đau khổ.

Đó, bây giờ thử các người đang thiền đây rồi nghĩ cái chuyện, tôi muốn bỏ căn nhà này tôi đi quê làm ăn, đó một chút đó thôi, tôi thiền không được, động rồi. Cái cơ duyên chưa tới mình nghĩ trước khi mình phải bị động. Mà cơ duyên nó tới mình không nghĩ nó cũng xúc mình đi lên chỗ đó, thấy rõ chưa. Cho nên cơ duyên mình sáng suốt và cái phước đức mình tới đó tự nhiên mình được an bài ở chỗ đó. Mà chưa, mình đừng có muốn, muốn là hư, muốn là chắc chắn hư, thì tự nhiên cơ duyên nó đưa đó thì mình học cái bài đó rồi thôi. Mình nhớ rằng mình là học viên là mình học tất cả những bài gì, không sao. Phá chấp, phá mê, phá phong kiến, phá hết, mình tới là mình học và mình đóng góp tốt, không bị thoái bộ. Rồi nhiều người học này kia, kia nọ lấy cái đầu óc phong kiến ý lại này kia, kia nọ, những kinh kệ hay lời giảng đồ gì đó, hư. Mình ở đây cứ vẫn thiền gập tùy cơ duyên và phát triển thôi. Mình biết học cái nào mình chưa học thì học. Cái nào mình học rồi không cần thiết, không học nữa. Tôi học rồi thì không cần thiết. Tôi chưa học thì tôi phải học, thấy không? Khi mà chúng ta học rồi thì chúng ta thấy nó ổn định mà chúng ta tới nơi. Mà chúng ta ngồi suy đoán này kia, kia nọ là hư, ảo tưởng là hư, không được, phải ở trong thực hành.

Cho nên, cái Vô Vi nó đưa con người tới thực tế và đi tới toàn diện và đời đời. Thì những người mà cố gắng tu thấy mặt mày họ tươi trẻ, họ có lo gì đâu. Tôi tu vạn sự để ông Trời làm, chớ tôi đâu có biết mẹ gì đâu mà làm. Sự thật mình không có biết gì hết, làm cái gì bây giờ?

Nội cái châm cứu thôi, anh coi sách thấy những huyết này, huyết kia, huyết nọ, mà lúc anh châm anh quên hết, thiếu sáng suốt. Mà bên trên người ta chiếu sáng suốt anh bỏ mấy cái huyết đó xài mấy cái huyết hay hơn nữa, mà chưa học bao giờ. Nó có nhiều cái lạ ở chỗ đó. Mình làm mình thấy, mình thiếu sáng suốt thì bây giờ mình học hết sách nhai

nuốt, rồi cái ngồi đó chầm chầm làm gì người ta cũng không hết bệnh hết, phải có mọi sự an bài. Bởi mà khi chúng ta đã nhận thức được hơi thở của chúng ta, ta mới thấy ta là siêu nhiên. Mà siêu nhiên đó có đấng tạo hóa và có sự chiều nghịch thuận để cho chúng ta tiến hóa. Cõi cái giờ đó chúng ta đang nghịch hay là thuận, chỉ có bao nhiêu đó thôi.

Nhiều khi chúng ta nói lời nói với người này mà về chúng ta thấy tại sao tôi ngu vậy, hồi nãy tôi không biết nói câu nói đó để mà tôi nói câu nói kia. À! Cái giờ đó là giờ nghịch, rồi tới giờ thuận tôi mới thấy cái giờ nghịch tôi sai, thấy chưa? Đó, cho nên đòi hỏi cái tu để cho quân bình tư tưởng, giờ nào cũng là giờ sáng suốt, nhưng mà không không gian, không thời gian, nó mới là sáng suốt. Còn ở đời mình nói giờ chứ thiệt không không gian, không thời gian thì nó mới sáng suốt, thấy rõ chưa? Thì mình thấy siêu nhiên, mà chính mình là siêu nhiên, đi đâu tìm siêu nhiên nữa. Không có mình ai nói ông Trời, ông Phật, thấy không? Không có mình ai

nhắc tới Thượng Đế làm gì, thấy chưa? Mà chính mình là Thượng Đế luôn. Chính mình, ý chí của mình là dụng cả căn khôn vũ trụ, chứ không phải ý chí của mình thấp hèn đâu. Cho nên, không một người nào chịu thua người nào hết. Con người xạo đi tới đại ba xạo là hết xạo, thấy chưa? Người tham đi tới đại tham là hết tham. Người sân đi tới vô cùng tận sân là hết sân là thanh điển rồi, thấy chưa? Người dục mà hiểu được ý chí hóa hóa sanh sanh vô cùng tận của đấng Thượng Đế thì người đó hết dục, rõ không? Tại vì bị kẹt đó thôi, tự mình làm cho mình tối tăm. Mà mình kể mình là học viên của căn khôn vũ trụ thì mình không bao giờ mình tối tăm. Tôi đang học và tôi đang tiến làm sao tôi có sự tối tăm. Tôi không chịu học thì tôi không chịu tiến, tôi mới tối tăm.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 05/02/1978)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

San Diego ngày 14 tháng 6 năm 2011

Thư Mời Họp Mặt Chung Vui

Kính gửi quý Bạn Đạo Nam Cali và các vùng phụ cận,

Để ôn lại những kỷ niệm chung vui với Đức Thầy trong dịp lễ Độc Lập tại Hoa Kỳ. Anh em chúng tôi có tổ chức một buổi họp mặt vào

Ngày: Thứ Bảy, 2 tháng 7 năm 2011

Thời gian: 9:00 sáng đến 6:00 chiều

Địa chỉ:

Mile Square Regional Park

10401 Warner Avenue, Fountain Valley, CA

Tel. (714) 973-3197

Kính mời bạn đạo Nam Cali và vùng phụ cận dành chút thời gian đến chung vui và chia sẻ những kinh nghiệm tu học cá nhân. Sự góp mặt của các anh chị sẽ là niềm vui chung trong tinh thần đoàn kết trên con đường tu học Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp.

Mọi chi tiết ghi danh, xin liên lạc:

Chị Hoa : Tel. (714) 616-3496

Chị Trắc : Tel. (949) 394-4601

Thanh Hòa: Tel. (619) 928-1888

Ghi chú :

Nếu quý bạn đạo đến sớm có thể đậu xe trên đường Warner Ave và đi bộ khoảng ¼ mile tới địa điểm số 1 bên cạnh Hồ phía Nam (South Lake).

Nếu đậu xe trong Park thì phải trả \$5.00 USD một ngày/Xe.

THOÁT TỤC

Thoát tục là không vướng bận cái gì thuộc về con người, chẳng hạn như sự yêu thương, chiều chuộng cũng mang bản chất khác với tâm hồn của một người bình thường, nó mạnh mẽ hơn, ít trói buộc hơn, ít lưu luyến hơn và cũng ít đòi hỏi hưởng thụ về mình hơn.

Làm sao để thoát tục? Các bạn có nghĩ rằng có một ngày nào bạn sẽ liễu ngộ một điều gì đó rồi **khai tâm mở trí**, tuy mang xác phàm nhưng vẫn thoát vòng tục lụy hay không?

Khi nói đến thoát tục, người ta liên tưởng tới cái ý nhiều hơn, thoát là thoát khỏi từ cái ý vì nó chịu trách nhiệm chính trên tiến trình giải thoát, từ đó cái ý mới sai khiến xác thân hành động.

Cho nên, một người tu nào mà niệm Phật được thường xuyên là **kiểm soát được 50% tạp niệm của cái ý**. Cái chần động của nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật sẽ tạo ra năng lực điển quang và khi luồng điển đã được thuần hóa nó sẽ tự động tách ly tư tưởng của mình khỏi cái bận rộn của cuộc sống, sự lưu luyến không còn trong đầu thì cái trói buộc của nghiệp tâm cũng dần dần rời rạc khỏi sự kích động của danh lợi tình, lúc đó mình không còn cơ hội để nghĩ chuyện vớ vẩn nữa. Khi có sự cố xảy ra thì nhờ vào pháp lực trong tiến trình công phu luyện đạo, cái tai nạn tới nó sẽ tự hóa giải bớt một phần, chỉ làm mình chần động một chút thôi sẽ định thân trở lại, **luồng điển xưa sẽ không bao giờ bỏ người năm cũ, nó vẫn thủy chung tự thuở nào, từ thuở ban đầu công phu gặp gỡ**, trong khi đó thì kiếp nạn sẽ tự phai mờ theo dòng đời trôi nổi, **đó là thoát tục**.

Mình cũng ham được thoát tục một lần thử xem sao ! Trong cái tâm lý lúc đó như thế nào ! Khi qua được bên giác con người mình có thay đổi hay không? Hỡi ôi!!! Sao xa vời quá. Thôi trước tiên mình sống vui với cái trần trụi của mình, vì nó là mình.

*Thoát tục là khai ngộ chính mình
Thấy rồi hiểu đặng hết vô minh
Ý phàm tắt lịm theo năm tháng
Ngoảnh lại đường xưa chỉ chút tình.*

TG: TSP

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Xin hướng tâm cầu nguyện cho bạn đạo Cổ Văn Thuần sinh ngày 25 tháng 10 năm 1931, mất vào ngày 14 tháng 6 năm 2011 (13 tháng 5 năm Tân Mão) tại Montreal, Canada. Hưởng thọ 80 tuổi.
Xin chân thành cảm ơn quý bạn đạo.

Kính,
Bạn đạo Montreal

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 25 tháng 11 năm 1972

Tâm xà khẩu Phật thế tình ban
Ngoại cảnh sân si trí ngõ ngang
Khó xét tâm người vì lộn xộn
Bình tâm tu luyện tự phân quang

Chuyện đời khó xét khó bàn
Lòng tham không đáy lại càng khó khăn
Chuyển theo từ lớp từ tầng
Thân hàm chuyển động tự lần tiến theo
Càng theo xét thấy càng nghèo
Trí ta điều động vì theo cảnh ngoài
Lắm khi lầm tưởng mình tài
Đâu dè mình cũng ai hòa khổ tâm
Cực hình khổ não ngấm ngấm
Hồn thời phán xét tiến tâm thượng thăng
Tâm người chẳng chịu tự hành
Thế gian ước muốn thiên đàng đẹp xinh
Không tu cũng muốn hợp tình
Chạy theo thiên lý chẳng minh giấc giờ
Càng ngày càng thấy hàn cơ
Hứa sai làm bậy u ơ vô thường
Tu thời vạch rõ lối đường
Phải đi tới đích chớ nương giả tâm
Lánh xa sự thế sai lầm
Tâm hồn cởi mở diệu thâm tiến lần
Thiên đàng nhiều nẻo nhiều tầng
Óc ta cũng vậy nên cần khai thông
Thiên đàng địa ngục vẫn mong
Người khôn tự sửa tránh vòng trầm luân

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Mười Tám

DẠO ĐỊA NGỤC TREO NGƯỢC

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày mùng 9 tháng 11 năm bính Thìn (1976)

Thơ

*Thi Lâm biến dã dục chiêu hồn
Ổ huyết thành hà nhiễm thảo căn
Đảo trí luân thường hình đảo chiều
Di lưu nghiệt họa báo nhi tôn.*

Dịch

Đầy nội rừng cây muốn gọi hồn
Trần sông ngập cỏ máu như tuôn
Luân thường đảo lộn thân treo ngược
Mầm họa để dành báo cháu con.

Tế Phật: Giữa mùa đông giá, vô cùng lạnh buốt, nhà giàu sửa soạn lò sưởi, củi đốt, mình mặc áo lông, áo da cừu, ăn đồ đun nóng trên bếp lửa. Nhìn lại nhà nghèo, ai nấy áo lạnh mỏng manh, hai hàm răng trong miệng đánh vào nhau nghe côm cốp, muôn phần thể lương. Kiếp trước không tu, kiếp này chìm nổi, mùa đông tới thân lạnh lẽo. Mong những ai no cơm ấm áo ở cõi đời này phải có tinh thần cứu giúp những kẻ nghèo đói khổ cùng, phải tu nhân tích đức để kiếp sau được phúc báo dồi dào, nếu không phúc sẽ hết, kiếp sau phải đầu thai vào gia đình nghèo khổ. Kẻ có trí tuệ, giỏi lo toan không thể không trù tính trước. Bữa nay sửa soạn đạo âm phủ, Dương Sinh mau lên đài sen.

Dương Sinh: Con đã sẵn sàng, mời thầy khởi hành...

Tế Phật: Đã tới nơi, Dương Sinh mau xuống đài sen.

Dương Sinh: Ái chà, tiếng kêu khóc thảm thương từ đằng trước vọng lại, giống hệt tiếng heo kêu lúc bị đồ tể trói, khênh ra chợ tiết ở làng quê.

Tế Phật: Không được nhiều lời, phía trước Ngục Quan cùng Tướng Quân đã tới, mau tới đón chào.

Dương Sinh: Kính chào Ngục Quan cùng Tướng Quân. Tôi và Tế Phật phụng chỉ đạo địa ngục viết sách Địa Ngục Du Ký để khuyên đời, xin chỉ giáo nhiều cho.

Ngục Quan: Miễn lễ, từ lâu tôi đã ngưỡng mộ danh lớn Thánh Hiền Đường. Quý Thánh Hiền Đường phò thánh giáo mở rộng đạo, ấn tống kinh hay, sách quý dạy điều thiện để phổ độ chúng sinh, khuyên răn giáo hóa tinh thần người đời, khiến rung chuyển cả ba cõi, đã thức tỉnh được biết bao kẻ liêu mạng, mê lầm, công lao hỗ trợ

luật pháp khiếm khuyết ở thế gian thật là to lớn. Bữa nay có duyên gặp gỡ, mời Tế Phật cùng Dương Sinh theo tôi vào trong ngục tham quan.

Dương Sinh: Đa tạ. A! Thì ra đây là Địa Ngục Treo Ngược, trên cửa có bảng đề rõ ràng.

Tế Phật: Đúng đây, bữa nay chúng ta dạo thăm Địa Ngục Treo Ngược, mau theo Ngục Quan cùng Tướng Quân vào trong ngục.

Dương Sinh: Hàng loạt tiếng kêu than như tiếng khóc đám ma, trong ngục là một bãi đất rộng trên mặt hãy còn máu đỏ tươi nhuộm đầm cỏ.

Ngục Quan: Đây là Địa Ngục Treo Ngược thuộc quyền cai quản của Đệ Tam Điện.

Dương Sinh: Cảnh hành hình ở trên sân cỏ rộng hiện ra trước mắt, những trụ sắt trồng thành hàng, trên đầu có căng dây, tất cả tội hồn đều bị treo ngược. Dây thép cứng xuyên qua lòng bàn chân, đầu thông xuống đất, máu tươi ở chân phọt ra, giãy giụa, kêu gào. Nhưng càng giãy càng đau đớn. Có kẻ bầy lỗ đều chảy máu, im lìm bất động. Tội hồn ở trên cột giống hệt mì sợi đem phơi nắng. Xin hỏi Ngục Quan tại sao các tội hồn đều phải chịu hình phạt này?

Ngục Quan: Người trần thế, luân thường đảo ngược, đạo đức đồi bại, trò khinh thầy không phân biệt ngũ luân, cho nên những tội hồn bị giam tại ngục này ngày một nhiều. Mấy tội hồn bị phạt máu tươi nhỏ giọt xuống đất làm mọc lên thứ nấm màu đỏ. Vì máu đỏ tươi tưới xuống đất lâu ngày tự nhiên sinh ra loại nấm màu đỏ mà dương gian hiện cũng có trồng. Huyết dịch của tội hồn như bản sinh ra vi khuẩn sau đó mọc thành nấm vậy.

Dương Sinh: Mùi tanh xông vào mũi, khó chịu quá, chỉ muốn mửa.

Tế Phật: Hãy trấn tĩnh tinh thần, để tránh phương hại tới nhiệm vụ viết sách.

Ngục Quan: Tôi kêu vài tội hồn tới kể lại rành mạch trường hợp phạm tội của họ để Dương Sinh nghe.

Dương Sinh: Đa tạ Ngục Quan.

Ngục Quan: Tướng Quân hãy hạ một tội hồn đang treo ngược trước mặt xuống để nó thuật lại tình trạng đã phạm tội cho Dương Sinh nghe.

Tướng Quân: Tuân lệnh... Đã hạ tội hồn xuống rồi.

Dương Sinh: Xin hỏi tội hồn, vì cớ chi mà bị treo ngược giữa chốn gió lạnh mùa đông này?

Tội Hồn: Ôi chà chà, tôi đau đớn quá, hai chân đứng không vững, đau nhức lắm, bị treo ngược ruột gan cơ hồ muốn ói luôn ra. Tôi lúc còn sống cư ngụ tại Đài Nam, nhân chú tôi không có con, từ bé tôi đã rời nhà tới ở với chú, nhận chú làm cha, được chú nuôi cho tới khi khôn lớn, học hết bậc trung học. Vì chú tôi mở công ty bách hóa, lại chỉ có tôi là con trai duy nhất, cho nên chú tôi rất thương mến tôi, do đó những nghiệp vụ của công ty chú tôi giao cho tôi toàn quyền lo liệu. Tới năm tôi 37 tuổi, có người láng giềng mách cho hay là tôi không phải con đẻ của chú tôi, lòng tôi liền nảy sinh ý muốn trở về sống với cha mẹ ruột mình thì hay hơn. Từ đó tôi lén lút chuyển tiền bạc về nhà cha mẹ đẻ. Cha tôi thấy vậy cũng không ngăn cản, tôi còn đem hàng hóa giá trị của công ty bán hết đi cùng biên thêm một số chi phiếu, sau đó bỏ nhà chú trở về nhà cha mẹ ruột lo hưởng thụ vinh hoa phú quý. Khi rõ được sự tình chú tôi nghiến răng trợn mắt, bầm gan tím ruột, chửi Trời trách đất. Chi phiếu tới kỳ hạn không tiền bảo chứng, các chủ nợ rần rần kéo tới cửa đòi tiền, vì chú tôi đứng tên trương chủ; do đó phần bị bức bách, phần không có cách nào giải quyết nên đành nuốt hận tự tử. Hồn chú tôi tới âm phủ liền tố cáo tội của cha con tôi với Diêm Vương. Diêm Vương liền thụ lý án này. Chú tôi mất được một năm thì cha con tôi bị bệnh ma nhập vào thân, đã tiêu phá hết tiền của, bệnh lại nhập vào tim phổi nên cả hai đều thác. Hồn cha con tôi xuống tới âm phủ mới biết là đã bị giảm bớt tuổi thọ. Tam Điện Minh Vương quá giận phẫn đày tôi vào Địa Ngục Treo Ngược. Nghe nói cha đẻ tôi cũng bị xử đày nơi ngục khác để chịu hình phạt.

Ngục Quan: Quân súc sanh ngược ngạo, mi được chú nuôi nấng khôn lớn, không biết đền ơn, nửa đường thay lòng đổi dạ, đảo ngược luân thường đến nỗi phải xử đày ngục này để thụ hình, còn nói năng gì nữa? Tướng Quân hãy áp giải nó đi hành hình, cớ trời tha hai tội hồn phía trái xuống để nó khai tội với Dương Thiện Sinh hầu chép vào sách Địa Ngục Du Ký.

Tướng Quân: Tuân lệnh... Đã dẫn tội hồn tới.

Ngục Quan: Mau khai hết tội mà mi đã phạm lúc còn sống cho Dương Thiện Sinh thuộc Thánh Hiền Đường ở dương gian nghe.

Tội Hồn: Tôi hiện tại muôn phần thống khổ! Hàng ngày chịu hình phạt treo ngược, có miệng mà như câm, hai mắt muốn lòi tròng. Lúc còn sống tôi ngụ ở Đài Trung, đã có gia đình còn kết giao với một thiếu nữ, lén lút sống chung với nhau, lần lần bị bại lộ, thiếu nữ đó không cha, chỉ có một bà mẹ cô đơn, tuổi đã ngoài bốn mươi

mà nhan sắc còn mặn mà. Tôi thường mượn cớ này cớ nọ lui tới nhà bà, dùng lời đường mật quyến rũ, bà liền bị tôi mê hoặc rồi thất tiết vì tôi, ngựa quen đường cũ, lui tới gặp gỡ hoài, cuối cùng ăn ở với nhau công khai, hưởng thụ mọi khoái lạc. Vì quá sung sướng thành lóa mắt không tự biết kềm chế bớt. Cuối cùng bị tai nạn xe hơi, thân thể nát bấy, hôn bất tỉnh. Trong lúc hôn mê quỹ đầu trâu mặt ngựa mang chĩa sắt, xích sắt tới áp giải xuống âm phủ, khi tới trước đài gương soi ác nghiệp, những hành vi xấu xa bản thủ trước đây hiện rõ lại nguyên hình, thẹn nhục tới nỗi chẳng còn dám ngó mặt một ai. Minh Vương quá giận dữ liền xù dây tôi vào Địa Ngục Treo Ngược với thời gian là ba mươi năm, hiện thời tôi mới chịu tội được hai năm, như vậy còn quá lâu, không biết tới bao giờ mới dứt khổ?

Ngục Quan: Quân súc sinh, mi chẳng khác gì gà chó, cha mẹ không nhìn, tội gian dâm là tội đứng đầu muôn nghiệp ác. Mi gian dâm với con gái nhà người ta là tội lớn, đã không tự biết lại còn làm tới, phá hoại thêm tiết hạnh của người quả phụ, gian dâm cả mẹ lẫn con, tội mi đáng chết. Sau khi thụ hình ở ngục này, mi còn bị đày tiếp tại ngục A Tì, vĩnh viễn không được đầu thai.

Tế Phật: Không gìn giữ ngũ luân, làm bại hoại đạo đức, người đời nếu như không tôn kính thầy, dùng lời xác xược đối với người trên, không hiếu thảo với cha mẹ, gian dâm với cả hai mẹ con mà bị xử phạt đày ở Ngục Treo Ngược này kể cũng còn là nhẹ, phải đày xuống Ngục A tì mới là chỗ chôn thân. Người đời mau sớm tỉnh ngộ, để sau khi chết khỏi phải đày xuống ngục này. Bữa nay thời giờ đã cận, thầy trò chúng ta sửa soạn phải trở về.

Dương Sinh: Đa tạ Ngục Quan cùng Tướng Quân đã mở đường khai lối, chúng tôi phải trở lại Thánh Hiền Đường, xin từ giã hai vị Tiên Quan.

Ngục Quan: Miễn lễ, có chỗ nào sơ xuất xin Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh lượng thứ cho.

Tế Phật: Xin đừng khách sáo. Dương Sinh mau lên đài sen.

Dương Sinh: Con đã sẵn sàng, xin ân sư trở lại Thánh Hiền Đường.

Tế Phật: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hôn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

